

Ivan Colarić

NIKAD NIJE IGRAO VELIKU ULOGU, ALI SVI VJERUJU DA ĆE POSTATI GLAVNI AS

U ulozi Laerta u 'Hamletu' našao se glumac HNK koji podsjeća na niz ex-yu zvijezda. U prvom velikom intervjuu otkriva skriveni svijet u kojem je i pjesnik i kompozitor, čovjek koji čuje partiture u predstavama. Piše Ivana Mikuličin, snima Tonči Plazibat/Hanza Media

Ivan Colarić (30) neobičan je svat među glumcima. Nikada nije odigrao glavnu ulogu, pa ni treću do glavne, ali kazališni je milje, od biljetera, garderobijera, kazališnih šankera, novinara, preko glumaca, dramaturga, redatelja, kazališnih šefova, pa sve do teatrologa i činovnika u kulturi, uvjeren da je Colarić, glumac zagrebačkog HNK, bez rasprave izniman glumac i silna buduća zvijezda.

- To su sve laskavi komplimenti na kojima sam zahvalan. Uvjerena sam da je kvalitetna kazališna predstava dobro ugođen mehanizam u kojem svaka uloga funkcionira poput poluge bez koje taj mehanizam prestaje raditi. Ali je razlika je između uloga u literaturi kristalna. Veća uloga daje veći prostor i mogućnosti, što si kao mlad glumac i priželjkujem - razgovarali smo s glumcem podno tvrđave Lovrijenac u sitne sate nakon pretpremijere na Dubrovačkim ljetnim igrama.

Asocijativno, naš je akter

scene pojavnošću za publiku nešto familijarno, blisko, habitusom podsjeća na niz markantnih, crnomanjastih kulturnih glumaca bivše Jugoslavije, pa i pažljivim izgovorom materinjeg jezika kao da je izronio iz vremena starije Akademijine katedre.

Kada ne spava

- Starija sam duša. Nisam čovjek od paušalnih tema; draže mi je trpjeti kritike kako pretjerano umujem, nego da pristajem na epitelni sloj. U vremenu kaosa živim u svom vremenu. Sretnem li umjetničko djelo koje me rastvara iznutra, u stanju sam dani ma ne spavati. Ali za današnju brzinu vremena nemam - reći će. Na Dubrovačkim ljetnim igrama glumio je Laerta u "Hamletu" u režiji Paola Magellija, bio je to radni proces od tri mjeseca zagrebačkih do dubrovačkih noćnih proba.

- Naravno da bih danas sutra htio odigrati Hamleta. I Shakespeareova Othella, i Richarda II., Richarda III., Ljer-

'PRVO SAM UPISAO PRAVO, NO PROFESOR OPĆE TEORIJE PRAVA REKAO MI JE DA IDEM U GLUMCE'

montovljeva Pečorina, Krležinog Urbana, pa Miškina, Rogožina ili jednog od Karamazovih kod Dostojevskog... Previše je uloga koje me zanimaju i za deset života. Najvažnije mi je u poslu učiti se osluškivati sebe i druge, biti u trenutku. Učiti se kako da sve što radim bude produkt unutar-njeg krajolika. Na glumu gledati kao na igru, a ne psihija-

triju. To je borba za slobodu, a ne robiju - njegove riječi, nažalost, otkrivaju i mane različitih scenskih pojava u hrvatskom glumištu.

A Laert iz "Hamleta", tko je on?

- Mlad dečko, bez puno briga, financijski osiguran, strahno voli oca i sestru, istinski vjeruje u Hamleta. I onda mu se naglo uruši svijet. Laert je u

Hamletu žrtva naivnog i simplificiranog vjerovanja u sistem. Postaje miš u igri koju ne zna igrati, u glavi mu je tek misao o osveti s kojom drugi lako manipuliraju - tumači ulogu u Shakespeareu, nakon koje ga čeka angažman u drugom Shakespeareu na Brijunima, u "Kralju Learu".

Klasika od 10. godine

Ivan Colarić vanjski je suradnik zagrebačkog HNK od svoje druge godine glumačkog studija na Akademiji koju je, pak, upisao sa 24 godine. Bio je Damis u "Tartuffeu" u Millerovoj režiji, jedan od Peer Gyntova u "Peer Gyntu" norveškog režisera Erika Ulfsbyja, Jasmin, mladi Rom u "Ciganinu, ali najljepšem" Ivice Buljana, prvi sluga u "Kralju Learu" te Željko u "Svakom tvom rođendanu". U nekim od prvih predstava, u Magellijevoj "Ženi" i "Tko pjeva zlo ne misli" u Medvešekovoj režiji, publika ga je upoznala i kao pijanista, pa i gitarista.

- U HNK sam prije četiri godine došao na audiciju s monologom dr. Ivana pl. Krizovca iz Krležine drame "U agoniji". Pripomenuvši da znam i svirati klavir, odsvirao sam i jedan preludij S. Rahmanjinova. Gotovo sam samouk pijanist. Moju brzo reproducirati i varirati glazbeni temu i vješt sam u improvizaciji. Klavir sam počeo svirati nakon punoljetnosti i brzo sam napredovao. Dane su mi odlične psihofizičke predispozicije za taj instrument i u "Hamletu" je koristio svoje pijanističke, pa i skladateljske vještine. Na temu skladatelja Ljupčeta Kostadinova komponirao je varijacije, od romantičarskog do atonalnog stila.

Trazio se ljudski i profesionalno dugi niz godina. I još se traži. Uz osmijeh kaže kako su se roditelji zabrinuli da ga je možda ipak nije netko zamijenio u rodilištu, budući da mu nitko iz uže obitelji nije iz umjetničkog svijeta. Već u dječjim godinama zanimala ga je umjetnost, od književnosti, glazbe, slikarstva, kiparstva, do kazališta. S 10 godina počeo je slušati klasičnu glazbu. Danas će reći da je kompozitor njegove duše Rahmanjinov.

- Od gimnazijskih dana gledao sam svijet otvorenih očiju i empatizirao s njime. Od prvog susreta s antičkom knji-

S Domagojem Jankovićem, Pavlom Vrkljanom i Erminom Bravo; zapjevao je 'Smile' na Giannijevu koncertu

'SAMOUKI SAM PIJANIST, MAŠTAM, VOLIM BIRTIJU I DRŽIM DA GLUMA NIJE PSIHIJARIJA NEGO IGRA'

ževnosti u srednjoj školi počeo sam čitati, kako dramsku i proznu literaturu, tako i poeziju. Od Préverta sam došao do Arsenala, od Arsenala do Majakovskog, od Majakovskog do Dostojevskog, pa do Čehova, Harmsa, Kandinskog u slikarstvu, Brella u šansoni, pa preko Brella do Treneta, Dylana, Ochsa, McLena, pa natrag do Arsenala... I tako nanovo u krug. Čitao bih doma sebi naglas, nesvjestan da će mi to biti profesija - govori o tinejdžerskim danima, u kojima nije jasno razmišljao koji bi bio njegov budući poziv.

- Da, bio sam kao neki Don Quijote, no nisam jurio vjetrenjače. Bio sam pustolov, i još jesam, u umjetnosti. Gluma je pritom bila kao igračka koju nikad nisam uzeo u ruke. Kad sam jednom prijatelju naglas čitao Matoša, počeo je inzistirati imperativno na mojem studiju glume. Upisao sam, međutim, Pravni fakultet. Na jednom od ispita dočekao me profesor Opće teorije prava i dr. Zave Vanja-Ivan Savić sa su-gestijom 'da ja trebam otići tamo preko studirati'. Obećao mi je da će, ako to učinim, doći na

moju prvu predstavu i svoje je obećanje ispunio. Počeo sam ići u kazalište intenzivno i htio sam se popeti na scenu. I konačno upisao Akademiju - priča glumac koji je jedno vrijeme bio životno vezan uz Lisabon, njegova je bivša djevojka glumica u Portugalu. Putovanja u Portugal završila su glumačkim ostvarenjem u tamošnjim teatrima.

Čeka ga film

- U nekoliko kazališta igrao sam Pessoa u "Tabacariu" kao vlastitu monodramu, i to na portugalskom. Jako sam brzo naučio jezik. Probijao sam se na portugalskom tržištu sam, kucajući na vrata bez ičije pomoći. Pomoću portugalskog otkrio sam neke zvukove, rezonance, meni nepoznate vrijednosti. Ti su mi prostori pomogli da bolje osvijestim vlastiti jezik. Sva-ka uloga je neka vrsta partiture. I ovo što mi u ovom intervjuu razgovaramo zapravo je glazba, samo je treba znati čuti. Znanje o glazbi mi pomaže u glumi, glumac je jednako tako instrument koji, uz preduvjet formirane tehničke ličnosti, bi-

va uštiman po potrebi. Vjerujem da kod glumca udah do dna rebara ukorjenjuje glas i smješta ga na pravo mjesto. Ako se riječima da prostor, ako je tekst izgovoren iz mira i u suigri, slušajući u svakom smislu cijelim sobom, uloga će se već sama početi nazirati. Kad me već pitate, najnoviji 'Hamlet' na Lovrijencu odgovarao bi Prokofjevu i Pendereckiju - tumači glumac koji je sinkronizirao crtiće, čitao poeziju na radiju, a nada se i filmskim ulogama. U slobodno vrijeme mašta, čita, gleda filmove, komponira, piše poeziju. Zapisuje svoje ideje o kazalištu, glumi. Voli birtiju, voli putovati.

- S putovanjima postajem novi čovjek, kao da mi se DNK mijenja, premda sam Zagrepčanin i veliki zaljubljenik u Zagreb. Mogao bih biti nomad, jer svugdje se ukorjenjujem. Napisao sam dosta tekstova, i proznih i poetskih, ali prekritičan sam prema njima da ih, osim nekolicine, nekome pokazem. Možda jednoga dana izdam zbirku, ali načekat ćemo se još za to i ja i vi - završava Ivan Colarić.